

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Reg. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 458874 t.p.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage. Tel. 68.43.41
Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

W E E K B L A D

19e jaargang nr.29

na druk verboden

7 maart 1975

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Denkt dus zelf na over alles, wat wordt gebracht. Het is al weer de vierde vrijdag van de maand en dat betekent, dat U een onderwerp vanuit de zaal dient te stellen. Wat is uw keuze?

x Schipperen: Schijn en werkelijkheid. Mogelijk kunt U ons eens vertellen, hoe je na de overgang de dag eigenlijk doorbrengt, wanneer je een beetje aan het klimaat gewend bent.

S C H I J N E N W E R K E L I J K H E I D

Het schipperen brengen wij vanzelf bij dit onderwerp ter sprake. Indien wij spreken over werkelijkheid, dan spreken wij over onveranderlijke wetten en niet geïnterpreteerde waarden.

Op het ogenblik, dat een feit of uitspraak geïnterpreteerd wordt, hebben wij niet meer met een feitelijke werkelijkheid te maken, maar is het geheel een subjectieve werkelijkheid geworden, die voor het ik kan gelden, zonder dat men daarom ook kan en mag stellen, dat het alleen zo is en niet anders.

Voor heel wat mensen is het moeilijk te beseffen, hoe betrekkelijk de zaken gemeenlijk zijn, die men als zekerheid beschouwt. Anderen zeggen weer, dat alles waan is, een begoocheling. Wat kan voeren tot vreemde denkwijzen als b.v.:

Ik denk, dus ik besta. Maar mogelijk denk ik maar, dat ikzelf denk. Het is mogelijk, dat iets of iemand anders denkt, dat ik denk. Wat de vraag laat rijzen, of ik wel werkelijk besta....

Wat spitsvondig moge klinken, maar m.i. weinig ter zake doende is. Want wij moeten uitgaan van onze werkelijkheid.

Onze werkelijkheid, hoe subjectief ook, bestaat uit al wat wij doen, alles, wat wij feitelijk ondergaan en alles, wat wij feitelijk leren kennen.

Het is belangrijk dit laatste te konstateren. Tot onze persoonlijke werkelijkheid behoren dus niet de dingen, die wij zouden willen doen, wat wij menen te ondergaan en wat wij veronderstellen, dat er rond ons bestaat.

Ik moet hieraan toevoegen, dat de mens, die alleen de kenbare feiten als werkelijkheid beschouwt en zijn veronderstellingen buiten beschouwing laat, zal ontdekken, dat zijn kennis van de werkelijkheid zeer beperkt is.

Mogelijk kan men zo de schijn overwinnen en binnentreden in een rijk, waarin Maya niet meer regeert. Maar dan bevind je je gelijktijdig in een toestand, waarin het ik enkele van de meest menselijke eigenschappen zal ontberen, zoals voorstellingsvermogen en het vermogen tot fantaseren, dat voor een mens erg belangrijk kan zijn en daarnaast de mogelijkheid tot een zuiver persoonlijke, meer gevoelsmatige interpretatie van het bestaan.

Als mens kunnen wij nimmer een absolute waarheid kennen en zullen wij nimmer alle waan terzijde kunnen stellen, zonder gelijktijdig onze menselijke mogelijkheden tot bewustwording grotendeels te loor te zien gaan. Wij zullen dus met ons persoonlijke beeld van de werkelijkheid, en de mogelijkheid een absolute waarheid of werkelijkheid te erkennen, wel moeten schipperen om onszelf te kunnen blijven.

Een mens, die bewustzijn zoekt, zal niet geheel in een schijnwereld kunnen leven. Aan de andere kant kiezen wij vaak voor een eenzijdige interpretatie van feiten en mogelijkheden.

Men zegt b.v. wel, dat het de laatste tijd in uw land slecht gaat. Ik ben het daarmee niet eens, wat hier hoeft nog niemand te verhongeren en heeft een ieder nog wel een dak boven het hoofd.

Er zijn ook mensen, die dit beseffen en beweren, dat het de mensen in uw land erg goed gaat. Ook dit is maar betrekkelijk: de meeste mensen in uw land zijn niet gelukkig, terwijl in uw land heel veel ontwikkelingen kenbaar worden, die een ieder liever op een andere wijze zou zien gebeuren.

Er zijn overal op de wereld, ook in uw land, de laatste tijd veranderingen kenbaar. Maar dit betekent nog niet, dat elke verandering een verbetering is, zodat onze benadering daarvan niet alleen positief hoeft te zijn.

Het is alles maar een kwestie van het standpunt, dat men inneemt. Gaat men van een meer geestelijk standpunt uit, dan kan men b.v. stellen, dat uw land voldoende materiële mogelijkheden voor een ieder heeft, maar dat men het inzicht en de innerlijke rijpheid niet op kan brengen om met die mogelijkheden ook als een harmonisch geheel te leven. Wat volgens mij dicht bij de ogenblikkelijke werkelijkheid zal liggen.

Soms weten de mensen wel degelijk, dat er iets niet in orde is. Maar dan wordt het voor hen schipperen geblazen. Zij kunnen niet toegeven, dat zij iets niet goed doen, ook wanneer zij beseffen, dat het zeker niet geheel juist is.

Neem als voorbeeld uw minister over huisvesting, die schippert en zegt: Ik heb de zaak te positief gezien en had

mogelijk wel anders kunnen reageren op de ontwikkelingen, Maar, zo vervolgt hij, ik doe nu toch alles, wat volgens mij mogelijk is om de toestand, ten gunste te beïnvloeden.

Het zal echter vele jaren duren, voordat mijn maatregelen effect zullen hebben. Daarom is de werkelijke fout niet mijn aansprakelijkheid, maar die van voorgaande kabinetten - vergetende, dat hij reeds enige tijd aan het bewind is.

De man weet wel degelijk, dat hij niet kan doen, wat men volgens zijn beloften en politieke instelling in feite zou moeten doen. Daarom wijst hij een groot deel van de verantwoordelijkheid af, geeft een kleine fout toe en probeert de mensen duidelijk te maken, dat een ingrijpen met direkt effect niet mogelijk is om zo de nodige tijd te winnen. Dit is volgens mij een schoolvoorbeeld van schipperen.

Steeds weer zoeken de mensen een kompromis te bereken tussen hun wensen en de feiten, tussen de waarheid en de schijn, die zij op willen houden. Schipperen is een zoeken naar een uitweg, waarbij men wel weet niet juist te handelen, maar gelijktijdig zichzelf en anderen probeert te overtuigen van het feit, dat men - door nu een beetje verkeerd te handelen - later ergere en meer verkeerde ontwikkelingen zal kunnen voorkomen.

Wat vervelend klinkt, tot men zich realiseert, dat een menselijk leven en handelen in absolute zin niet denkbaar is. Het menselijke bestaan is b.v. gebaseerd op een menselijke samenleving, een sociale gemeenschap. Niemand kan dan ook precies doen, wat hij wil. Om zichzelf te kunnen zijn, zou elke mens algehele vrijheid moeten bezitten om zijn eigen daden te stellen, zijn eigen gedachten te denken en zijn eigen theorieën aan de praktijk te toetsen.

Men zal in de gemeenschap echter steeds weer rekening moeten houden met anderen. Wat al een vorm van schipperen is. Het komt er op neer, dat men toegeeft, dat ik het recht heb om mijzelf te zijn, maar gelijktijdig verklaart dat dit in een gemeenschap zelden mogelijk is, omdat men altijd ook rekening zal moeten houden met de voorstellingen en wensen van anderen.

Men kan dit mogelijk onjuist achten en daarin verandering willen brengen. Maar men zal moeten beseffen, dat, bij de huidige gemiddelde morele en geestelijke ontwikkeling van de mensen, dan geen werkelijke samenleving en samenwerking meer mogelijk zou zijn. Er zou geen maatschappij meer kunnen functioneren. Wat in de termen van deze dagen betekent, dat de mensen elkaar in korte tijd zouden uitroeien.

Schipperen is noodzakelijk, ook wanneer het er soms op neer komt, dat de mensen oprecht beweren vrede te wensen en gelijktijdig atoombommen bouwen. Wie schippert, laveert in feite voortdurend tussen hoop en vrees. Men hoopt op de vrede en vreest, dat er toch oorlog zal komen. Daarom bewapent men zich in naam van de vrede en verhoogt het gevaar voor conflicten, daar men niet bereid is de konsekventies van eigen verlangen naar vrede met anderen te aanvaarden: het beperken van eigen eisen, een toegever, dat anderen recht hebben op hun eigen wijze van werken en bestaan.

Omgezet in schijn en werkelijkheid klinkt dit als volgt: Op het ogenblik, dat een mens een bepaalde theorie voorstaat, een bepaald geloof beleeft, zal hij in feite genoeg

nemen met een theoretische erkenning van juistheid en zijn handelen laten bepalen door andere waarden. Hij wenst zelfs niet voor zich, of anderen de praktijk van het leven in overeenstemming te brengen met de leer.

Schijn: ik ben een goed christen, want ik geloof elk woord, dat er in de bijbel staat. Werkelijkheid: vraag je af, waarom zo iemand dan niet volgens die bijbel leeft.

Uitvluchten genoeg, waaronder vaak: wij zijn zondig, dit gaat boven onze krachten. Maar God zal ons onze zonden wel vergeven, omdat wij ons best doen. Schijn: wij doen ons best om ons geloof na te leven. Werkelijkheid: wij proberen aan het geloof voornamelijk het recht te ontnemen om anderen te domineren, macht over hen uit te oefenen, kortom, om de anderen in ons denken en onze opvatting van juist leven in te passen zonder hen de mogelijkheid te geven of zelfs maar het recht toe te billijken zich daartegen te verzetten op grond van hun eigen geloof.

Ik stel: indien je geloof voor jou een werkelijkheid is, hoe subjectief ook, moet je er geheel naar leven. Dan vraag je je niet meer af, of iets mogelijk is, maar je doet het ongeacht de mogelijke gevolgen, omdat het volgens je geloof noodzakelijk is.

U hebt in feite altijd weer te maken met een wereldbeeld, dat vanuit uw eigen denken wordt opgebouwd. Uw praktijk van leven wordt echter maar zeer beperkt bepaald, door hetgeen u geloof, weten, werkelijkheid noemt op grond van uw voorstellingen van die wereld, maar door hetgeen u wenselijk acht voor uzelf.

Een politieke partij b.v. stelt een programma op, dat gebaseerd is op wenselijkheden. Haar feitelijk gedrag is echter niet in overeenstemming met het gestelde. Op grond van politieke wenselijkheden, zo verklaart men de gelovigen dan, zal men voorlopig van deze stellingen en gedane beloften af moeten wijken.

Overall zien wij hetzelfde: men heeft een programma, een ideaal, een wereldbeeld, dat op schijn is gebaseerd en uit eigen wezen voortkomt. De praktijk is anders, omdat de werkelijkheid maar zelden strookt met de voorstellingen van de mens.

Een illustratie hiervan vinden wij in hetgeen de doorsnee geest beleeft na de overgang: dit verloopt in ieder geval anders dan de mensen dit menen te mogen zien. Er ligt hier een vraag voor, die stelt, dat wij de dagindeling zouden kunnen geven van een geest, na de overgang. Maar een antwoord is in letterlijke zin geheel onmogelijk, omdat er in de werelden van de geest geen dag en nacht bestaat.

Wat je doet? Beseffen. Dit is voor elke geest het meest belangrijk. Indien je na de overgang niet wilt beseffen, wat je toestand is en wat er rond je aanwezig is, blijf je gevangen in eigen voorstellingen.

Voor een geest zijn deze voorstellingen beleefbaar. Droom je, dat je in de hel bent, dan lijdt je wel, maar gelijktijdig ben je zelf de demon, die je naar je meent kwelt en bepaal je zelf de kwellingen, die je jezelf aandoet.

Een geest, die gewend is - dus geleerd heeft - zijn eigen toestand te aanvaarden en kontakten met anderen te maken,

zal ontdekken, dat hij behoefte heeft aan voorstellingen om contacten voor zichzelf begrijpelijk te maken. Een geest, die nog niet lange tijd in de werelden van de geest is, zal b.v. een geestelijk contact vertalen in nabijheid en konversatie.

Vooraf wanneer het gaat om contacten met hogere geesten en leraren, is er geen sprake van een gestalte, die met je spreekt. Maar daar de pas overgegane alleen zó het contact beseffen kan en daarop kan reageren, mag men wel zeggen, dat ongeacht de feitelijke onjuistheid van de beelden er toch sprake is van een persoonlijke werkelijkheid.

Kort en goed: om een contact te maken en met een ander tot uitwisseling van gegevens te komen, is een voorstelling, die aan de stof ontleend werd, noodzakelijk voor de pas overgegane. Maak echter niet de fout nu te menen, dat de hogere geest in geval van een dergelijk contact zichzelf eveneens opeens als een vorm ervaart. Deze blijft voor zich en eigen bewustzijn wel degelijk zuivere energie zonder vorm.

De geest maakt ons wel duidelijk in dergelijke gevallen, dat een ego lange tijd behoefte zal hebben aan schijn om medeels die schijn uiteindelijk langzaam te leren, wat de werkelijkheid is. Begoocheling is een noodzaak, daar wij alleen middels die begoocheling de mogelijkheid vinden te reageren op het andere, wat bestaat.

Zomerland is dus in feite een illusie. Toch kun je als pas overgegane geest alles, wat je op aarde kende, ook aantreffen in de sferen, tot trams enz. toe. Want er zijn mensen, die zich b.v. bezigheid alleen voor kunnen stellen binnen het kader van een vorig beroep. Een trambestuurder zal dan zijn bezigzijn uitdrukken als het besturen van een tram. Anderen zullen dit beeld ontvangen en zo is het zelfs mogelijk, dat u in zomerland de tram neemt, ofschoon een geest zich in feite alleen door verandering van zijn gerichtheid reeds kan verplaatsen.

Het belangrijke is, dat ook tijdens dergelijke waanbeelden van werkzaamheid leringen kunnen worden ontvangen en invloeden kunnen worden uitgeoefend. De trambestuurder zal mogelijk leringen ontvangen van iemand, die naar zijn eigen voorstelling bij hem in de tram stapt en tijdens de rit even met hem praat.

Wanneer lessen worden aanvaard en verwerkt, is het zeker niet belangrijk, dat dit in het begin in de vooromschreven of gelijksoortige vorm geschiedt. U begrijpt nu, hoe moeilijk het voor mij is om, zonder schijnbeelden te hanteren, de bezigheden van een geest te omschrijven.

Een objectieve bepaling van bezigheid is volgens mij niet te geven. Indien ik een beeld moet geven van hetgeen ikzelf b.v. doe in de nu lopende 24 uren van uw tijd, dan vervul ik in deze periode 3 spreekbeurten, zal rond 6 à 7 entiteiten afhalen - dus helpen bij de overgang. Verder ontvang ik in deze spanne van uw tijd nog leringen en zal daarnaast met vele andere geesten contact hebben, spreken en mij ontspannen, door met anderen te samen te denken, te filosoferen, schoonheid te beleven enz.

Mogelijk meent u, dat ik zeer veel doe. Voor mij gelden echter andere waarden, zodat ik persoonlijk niet kan spreken van "24 uren werkzaam zijn".

Neem b.v. de lering die ik ontvang. Zij neemt mogelijk volgens uw tijd ten hoogste 5 minuten, maar ik heb het gevoel, dat ik een gehele dag heb zitten mediteren en leringen heb aan-gehoord volgens uw normen.

Ik haal iemand af. Voor mij lijkt dit een zaak van enkele seconden te zijn, maar in uw tijd vergt dit twee of meer uren. Ik houd een lezing. Soms lijkt mij dit erg lang te duren - en sommige mensen schijnen dit met mij eens te zijn - ofschoon de werkelijke spreektijd 3 kwartier bedraagt.

Het komt echter ook voor, dat ik veel langer volgens uw tijdsbepaling aan het woord blijf. De langste redevoering, die ik eens gehouden heb, duurde ruim 2 uur en 3 kwartier. Voor mij ging dit als een enkele minuut voorbij.

Een vergelijk is dus niet te maken en dagindeling is een verkeerd woord, omdat morgen mijn tijdsbesef anders kan zijn en ook hetgeen ik doe van geheel andere aard kan zijn. Indien ik echter met u wil praten over mijn bestaan, dan moet ik wel wat schipperen, daar ik u niet duidelijk kan maken, wat tijdloosheid is en u zeker ook niet kan doen beseffen, wat het betekent, wanneer je ten hoogste met een subjectief tijdsbesef leeft en werkt, zonder dat andere - vergelijkende - maatstaven ter beschikking zijn in mijn eigen wereld.

Ik kan U alleen enkele vergelijkingen geven, waarbij ik uitga van uw wereld en daarin bestaande toestanden om dezen dan a.h.w. denkbeeldig toe te passen op mijn wereld. Zo kan ik u tenminste enig beeld geven van mijn bestaan en wereld, ook al kan ik de volledige waarheid niet zeggen, omdat u geen begrippen kent, waarin deze weer te geven is.

Ik heb echter toch de waarheid van mijn bestaan benaderd door aan te haken bij onwaarheden, die voor u voorlopig nog als waar en wereldbepalend gelden.

Schijn en werkelijkheid zijn dus a.h.w. vervlochten met elkaar, indien wij tot contact met een ander en een uitbreiding van ons bewustzijn willen komen. Zij worden voor ons immer mede bepaald door ons eigen vermogen tot erkennen.

Er zijn mensen, die voor mij maar vreemd doen en die toch in eigen ogen goede en eerlijke mensen zijn. Hun maatstaven zijn subjectief en zeer relatief. Zij weten echter niet beter en kunnen dan ook niet anders benaderd worden dan door een aanvaarden van het door hen omtrent henzelf gestelde, ook wanneer voor mij dit onwaarheid - schijn - is.

Mogelijk vraagt u zich af, waarom een geest, zoals ik, de mensen niet meer helpt hun fouten te overwinnen. Maar dan vergeet u wel, dat deze mensen hun fouten zelf eerst als zodanig zullen moeten erkennen, voor wie dan ook hen zal kunnen helpen deze fouten ook te overwinnen.

Persoonlijk ben ik van mening, dat een absolute werkelijkheid nooit zal bestaan - buiten het rijk van de goddelijke kracht zelf om dan. Werkelijkheid is een nadere definitie van onze eigen schijn, wanneer je het eerlijk beziet.

Indien ik stel, dat er verschillende werelden van de geest bestaan, is dit vanuit mijn standpunt terecht, daar voor mijn bewustzijn die werelden inderdaad verschillend zijn. Maar waarin ligt het verschil?

De meer bewusten spreken niet meer over verschillende werelden, maar over verschillende niveaus van bewustzijn, die

het mogelijk maken een en dezelfde werkelijkheid uit geheel verschillende hoeken te bezien, waardoor een schijn van verschil ontstaat, dat echter gelegen is in het eigen beseffen van de beschouwer en niet in de wereld.

Iemand vroeg mij na een dergelijke uiteenzetting, of dan de hoogst bewuste geesten hier op aarde tussen de mensen leefden. Ik moest antwoorden, dat dit ook zo is. Dit werd echter niet als antwoord aanvaard. Men wilde weten: is een dergelijke geest nu wel hier of niet?

Ik moest wel antwoorden, dat die geest gelijktijdig wel en niet hier was: wel, omdat zijn bewustzijn mede deel heeft aan het bestaan van de mensheid en alles, wat er in de mensheid gebeurt - ook wanneer dit voor die geest niet zo belangrijk zal zijn, als het in de ogen van de mensen pleegt te zijn.

Een hoge geest zal zich te gelijker tijd bezig houden met allerhande zaken, die voor een mens nog onvoorstelbaar zijn. Dezen vormen deel van de werkelijkheid voor die hoge geest, zoals uw wereld, die maar een ondergeschikt deel uitmaakt van het geheel van de ervaringen en reacties, die voor deze hoge geest diens leven en bestaan uitmaken. Zodat je met even veel recht kunt zeggen, dat hij niet in de wereld van de mensen vertoeft, omdat deze maar een zeer gering deel van zijn belangstelling zal vragen, ongeveer zoals lucht voor een mens wel een deel van zijn wereld vormt, maar toch zelden geheel wordt beseft en de gehele aandacht van een mens kan binden.

U ziet, hoe moeilijk het wordt, wanneer je iets wilt vertellen over de "dagindeling" van een geest, of desnoods over schijn en werkelijkheid. Daarom ben ik geneigd alles op een minder absolute basis te bezien en zo te stellen:

hetgeen wij als absolute werkelijkheid beleven, is in feite alleen dat deel van onze waan, dat wij op dit moment als vaststaand en onveranderlijk beschouwen. Naarmate wij meer bewust worden, zullen wij juist beseffen, hoeveel van hetgeen wij werkelijkheid noemden, in feite interpretatie was, subjectieve waardering van niet begrepen belevingen en wat daar achter aan nu nog geldende en blijvende waarden bestond.

Waarop wij dit laatste natuurlijk uitroepen tot onze nieuwe en nu toch werkelijk ook absolute werkelijkheid - tot ons besef weer gegroeid is en onze benadering van het bestaan opnieuw een wijziging heeft ondergaan.

Hoe ver dit voortgaat? Mogelijk tot een moment, waarop voor ons van alles, wat wij werkelijk hebben genoemd, niets meer overblijft, een ogenblik waarop wij mogelijk begrijpen, dat alles, wat wij ooit beleefden en als werkelijkheid beseften, schijn was.

Want in de goddelijke werkelijkheid bestaat alleen maar harmonie en dus lijkt het redelijk om aan te nemen, dat alle tegenstellingen en disharmonieën, die wij ooit beleefden of ons hebben voorgesteld, niets anders waren dan een illusie, een geheel in eigen ik berustende verkeerde interpretatie van het werkelijke bestaan, veroorzaakt door een onvolledig bewustzijn van de algehele levenskracht, waarvan wij deel uitmaken.

Dat klinkt erg filosofisch, maar bij een onderwerp als dit kun je dat niet vermijden. Je moet stellen, dat er een werkelijkheid moet zijn, maar dat deze voor ons niet kenbaar is, omdat wij niet in staat zijn het geheel te overzien.

Wanneer wij in ons leven bepaalde dingen zien gebeuren, zo kunnen wij zeggen, wat het voor ons betekent. Maar wat dit werkelijk, kosmisch betekenen kan, ja, zelfs of het kosmisch gezien waar is, weten wij niet. Ten hoogste kun je stellen: Het zal wel iets betekenen, anders zou het niet bestaan. Maar verder komen wij niet.

Daarom schipperen wij steeds maar weer wat met de werkelijkheid en passen wij de werkelijkheid voortdurend aan aan onszelf en ons beeld van het idee. Wij passen dit alles altijd weer aan aan de schijnwereld, waarin wij ons schijnen te moeten bewegen.

Het volgende is een persoonlijke benadering van dit alles: Ik vraag mij soms af, waarom in de geest het eigen denken de gehele wereld en alle ervaringen bepaalt en dit bij een mens in de stof niet het geval zou zijn.

Toch weet ik, dat wij in de stoffelijke wereld steeds weer te maken hebben met invloeden en zaken, die wij niet kunnen veranderen. Is dit een werkelijke grens, of ligt die eerder in het feit, dat wij in de stof menen bepaalde zaken niet te kunnen veranderen?

En begrenst de mens zichzelf niet door zijn denken zodanig, dat hij zijn eigen vermogens en macht in zijn wereld hierdoor beperkt? Maakt de mens met zijn denkbeelden het zich soms onmogelijk de werkelijkheid van het bestaan te beleven?

Dergelijke vragen rijzen mij soms. Maar of de mens nu zelf grenzen heeft gesteld aan zijn vermogen, zijn wereld te beïnvloeden, dan wel andere machten hiervoor aansprakelijk zijn, doet m.i. uiteindelijk niet ter zake. Indien een mens theoretisch zou kunnen vliegen, maar daarin niet gelooft en zo meent altijd te moeten lopen, dan is dit lopen voor hem de werkelijkheid, waarmee hij te maken heeft. Indien ik die mens dan zou zeggen: je kunt toch vliegen, zo zou dit voor hem schijn zijn, niet mogelijk zijn.

Mens en geest beschikken waarschijnlijk over veel meer mogelijkheden, dan zij beseffen. Maar zelfs indien men zich van die mogelijkheden bewust zou worden en die voorlopig niet waar zou kunnen maken, verandert er niet veel. Dan zijn de mogelijkheden voor ons dromen, zijn zij niet echt. Een je leven daarop baseren zou dan niet zinvol zijn.

Stellingen, die een mens aanneemt, blijken vaak op soortgelijke wijze niet praktisch beleefbaar te zijn. Socialisme b.v. is alleen werkelijk mogelijk, wanneer elke mens zich als een sociaalvoelend individu kan gedragen. Daar de meeste mensen daartoe niet in staat zijn, daar zij zichzelf altijd nog belangrijker achten dan anderen en de gehele gemeenschap, zal een werkelijk socialisme niet kunnen bestaan onder de heersende omstandigheden. Dan kun je het alleen als een leer verkondigen. Soms meent men, dat men die leer als een dwang van bovenaf op kan leggen. Maar op het ogenblik, dat wij socialisme aan de mensen met dwang op gaan leggen, is het geen werkelijke socialisme meer, maar is het alleen een ideologisch gebaseerde vorm van diktatuur geworden.

Al hetgeen ik tot nu toe stelde, is volgens mij waar. Maar dat betekent nog niet, dat je het in je wereld ook kunt gaan beleven. Indien u dit zoudt proberen, zouden anderen het u onmogelijk maken in uw levenshouding te blijven volharden, tenzij u uw leven voor uw trouw aan een erkende stelling over zoudt hebben.

Schipperen is dan ook onvermijdelijk. Je kunt proberen zoveel mogelijk volgens je innerlijke stem of inzicht te leven, maar volledig zul je dit nooit kunnen doen. Je doet dus soms alleen maar alsof. Waan, schijn dus. Maar indien zij als zodanig wordt beseft, helpt zij ons toch de werkelijkheid van ons bestaan en vermogen te beseffen.

Terslotte zou je volgens mij moeten stellen: Schipperen is voor de mens noodzakelijk, omdat hij alleen op deze wijze een benadering van zijn idealen en erkenningen in de voor hem bestaande werkelijkheid kan verkrijgen.

Kompromissen zijn onmisbaar, omdat wij alleen niet in staat zijn - of mogelijk ook niet in staat achten - om hetgeen wij als juist, begeerlijk of waar beschouwen, alleen waar te maken.

Onze werkelijkheid kan dus nimmer overeenstemmen met onze dromen, ook al doen wij graag, alsof wij alles zouden kunnen bereiken en alles, wat wij als ideaal beschouwen in onszelf op de wereld waar te maken zou zijn.

Laat ons beseffen, dat wij vaak boven alles gelijk willen hebben en veelal bereid zijn anderen, of zelfs de gehele wereld, ten gronde te richten om ons gelijk te bewijzen.

De droom is en blijft schijn. Ook de werkelijkheid, waarin wij menen te leven, is evenmin echt in die zin, dat zij in werkelijkheid geheel anders is, dan wij haar zien. Maar wat een mens in zijn wereld waar kan maken van de droom of het besef, dat in hem bestaat en wel zo dat het door hemzelf, zowel als anderen beleefd kan worden, benadert op het niveau van eigen ontwikkeling toch de werkelijkheid.

De werkelijkheid is voor een mens of geest datgene, wat hij voortbrengt, zodat anderen daaraan op gelijke wijze deel kunnen hebben.

Indien schipperen, compromissen, er toe bij kunnen dragen, dat meer van het innerlijk besef en denken in de wereld waar gemaakt kan worden, zijn zij de moeite waard. Alleen vanuit jezelf kun je immers iets tot persoonlijke werkelijkheid maken en zo uit het geheel van de schijn iets van de goddelijke werkelijkheid erkennen.

x Hoe wilt u normatief de werkelijkheid benaderen?

-

Een norm is een waarde, die men aanneemt of stelt. Als zodanig is zij een schijnwaarde, die wij aan de werkelijkheid opleggen of toevoegen om deze voor onszelf hanteerbaar te maken.

Als mensweet je niet - en vaak ook als geest niet - waar de schijn ophoudt en de werkelijkheid begint. Indien U naar waarheid zoekt in alles, wat men u voorlegt - hier, in een kerk, politieke vergadering of iets anders - kunt u volgens mij alleen stellen, dat de werkelijkheid gelegen is in de intensiteit, waarmede men zijn woorden waarmaakt. Al het andere is gegoochel en bevat kennelijk geen volledige weergave van alle factoren, zelfs niet binnen de beperktheid van het menselijke.

Om met Multatuli te spreken: Niets is geheel waar, mogelijk zelfs dit niet. Maar dank zij de aarzeling iets als volledig en vaststaand als waar te aanvaarden, blijft het ik voor meerdere mogelijkheden en ervaringen open staan. Wat impliceert, dat men, uitgaande van een mogelijke waarheid, tot belevingen komt, die in eigen gedrag en verdere beleving ons nader brengen tot iets, wat voor ons geheel waar is.

Naarmate het ik zelve meer waar wordt in zijn leven en beleven, zal de schijn voor dit ik minder belangrijk worden, wat weer betekent, dat men meer in en met de werkelijkheid leert leven, zelfs wanneer men dezen voor anderen nog steeds alleen in de termen van de schijn tot uitdrukking zal kunnen brengen.

Normen ken je hierbij m.i. niet of ten hoogste gevoelsmatig. Maar aan de andere kant geldt, dat de waarheid of werkelijkheid zich steeds doet gelden, ongeacht de wijze, waarop zij door menselijke termen enz. vermomd is.

x
- De waarheid is het onveranderlijke zegt, men hier.
- In kracht, waaruit alles bestaat, is volgens mij het enige, dat vanuit ons standpunt onveranderlijk is en blijft. Maar ook hier geldt weer: dit is een subjectieve waarheid, die ik beleef zonder de mogelijkheid te bezitten na te gaan, of dit een objectieve werkelijkheid is. Het is en blijft mijn interpretatie.

Waarmede wij het ergste gehad hebben. Nog enkele opmerkingen voor ik mijn bijdrage beëindig. Ik ben zo goed mogelijk aan uw wensen tegemoet gekomen, maar zou nu ook meer praktisch willen zijn. Want de theorieën zijn mooi en volgens mij waar, maar zij liggen toch wel wat ver van je bed.

Ik stel: ik weet, dat ik de absolute werkelijkheid niet ken. Dit betekent voor mij, dat er slechts voorwaardelijk erkende waarheden kunnen bestaan. Het ik kan niet uitgaan van onveranderlijke grondstellingen, doch mag zich voorlopig beleven en zien volgens eigen besef, vermogen en mogelijkheid mits men bereid is eigen inzichten enz. voortdurend aan de hand van beleving en schijnbare feitelijkheden aan te passen.

Ga uit van een variabele grondstelling in de hoop, dat deze zodanig kan worden aangepast, dat er op de duur geen discrepantie meer bestaat tussen veronderstelling en feitelijke mogelijkheid.

Gebruik uw daden als toetssteen voor uw gedachten. Waar gedachten en daden overeen schijnen te stemmen, kunt u iets als voorwaardelijk werkelijk beschouwen.

Ik dank U voor uw aandacht. Goeden avond.

-o-o-o-o-o-o-

Goeden avond, vrienden.

Ook in dit deel van de bijeenkomst moogt u zelf het onderwerp van gesprek aanduiden.

x
- Wat is schijn en werkelijkheid in zake Bangla Desh?

- De schijn is, dat wij te maken hebben met rampen, waardoor die mensen ondanks zichzelf steeds weer in de ellende zitten. De werkelijkheid is: door de wijze, waarop men leeft en de behoudzucht van de mensen zelf, gepaardgaande met een verkeerd gebruik van hun middelen manoeuvreren zij zichzelf en elkaar in een situatie, waarin de ellende bijna niet meer te vermijden is. Alles, wat daar aan de hand is, is zeker voor meer dan de helft eigen schuld.

Wat uw werkelijkheid in dit verband is? Dat u niemand kunt laten verhongeren, ongeacht zijn mogelijke schuld aan eigen toestand, wanneer u zelf nog meer dan voldoende te eten hebt.

x Heeft het zin daar hulp naar toe te sturen?

- Indien u zegt: indien ik daar hulp verleen, wil ik ook zeker zijn, dat die hulp werkelijk alleen ten goede komt aan hen, die haar nodig hebben, dan heeft helpen voor u geen zin.

Gaat u uit van het standpunt, dat mij sympathieker is en zegt u, wanneer ik f 100.- geef en er komt ook maar f 5.- terecht bij iemand, die werkelijk in nood is, ben ik er reeds tevreden mee, dan heeft het geven van hulp wel degelijk zin, want het actief rendement van de hulp ligt aanmerkelijk hoger dan 5%.

x Zoudt U nog eens iets over het koninkrijk Mû kunnen vertellen?

- Het koninkrijk Mû, ook wel keizerrijk genoemd, ofschoon beide termen feitelijk onjuist zijn, ligt in de voortijd van de mensheid, dus voor homo sapiens op de wereld een rol gaat spelen.

Het zijn mensen, die anders denken en reageren dan U. Zij hebben wat minder geheugen, maar wel een veel grotere intuïtie.

Hun rijk strekt zich voornamelijk uit langs de kusten en op eilandenbruggen rond de Stille Oceaan. Zij vestigen steeds meer kolonies op het afrikaanse kontinent, ook wat meer van de kusten verwijderd. Later, wanneer zij hun invloeden tot de westkust hebben uitgebreid, ontstaat daar het begin voor de ontwikkeling van Atlantis.

Het rijk zelf is in feite een stammengemeenschap. Indien ik een vergelijking moet zoeken, voel ik voor de indianen van noord-Amerika. Ook dezen zijn per ras verdeeld in vele stammen en leven van de jacht, terwijl zij weinig of geen landbouw kennen.

Er zijn natuurlijk wel uitzonderingen, zoals de Hopi en de Yaciu-indianen, maar dezen tellen wij even niet mee. De mensen van Mû hadden, evenals de indianen, wel steden, maar dezen waren bijna altijd verplaatsbaar.

Bij de indianen treffen wij stammen, die eigenlijk kleine naties op zich vormen, maar weer verwant zijn met andere stammen, die tot hun groep behoren en waarmee zij plegen samen te werken. De Apachen b.v. bestonden uit 110 stammen, verdeeld in 9 aanduidingen. De Sioux bestonden in hun beste tijd uit meer dan 200 familiestammen, die als aparte gemeenschappen functioneerden, maar aan bepaalde stamhoofden a.h.w. dienstplichtig waren voor oorlog.

De bindende kracht van deze stammen lag in hun godsdienst en vooral in de magische benadering daarvan. Hun stijl

van leven en hun zeden - waaraan zij zich streng hielden - waren wel anders dan hetgeen men in uw dagen als zede kent.

Dit alles vinden wij terug in het rijk Mû. Hier was b.v. stelen een heel eerbare taak, die roem kon brengen, indien men maar niet stal van eigen gemeenschap of in eigen dorp. Tegenwoordig is stelen alleen eerbaar, indien men het op wettelijk toegelaten wijze doet en niet van eigen stand.

Indien u zich een beeld wilt maken van de gemeenschap in Mû, moet u denken aan vele kleine gemeenschappen van jagers en krijgers, die door allerhande religieuze opvattingen en eerbegrip met elkaar verbonden zijn en, ongeacht hun onderlinge twisten, elkaar te hulp komen, wanneer er iets aan de hand is.

De handel bestaat wel, maar is ruilhandel. De goederen, die geruild worden, gaan eerst van stam tot stam. Later komen er stammen, die zich specialiseren in het vervoeren van goederen van meer duurzame aard over vaak zeer grote afstanden. Vergelijk hun werken en optreden met dat van de vroege grieken en de foeniciërs.

De gemeenschap bestaat dus in wezen uit een nogal los verband tussen vele stammen en stammetjes. Later blijkt, dat bepaalde gebieden beheerst worden door een enkele grotere nederzetting.

Ook deze grote nederzettingen zijn niet geheel vast. Denk niet aan een stenen stad, maar eerder aan een eventueel te verplaatsen nederzetting van verdedigbare paalwoningen of in enkele gevallen aan grotwoningen, die alleen in noodgevallen door de gehele stam worden betrokken, maar waarin men wel altijd voorraden opslaat.

De mogelijkheid de nederzetting goed te verdedigen, zelfs tegenover overmacht, plus het aantal krijgers, dat in de gemeenschap woont, zijn bij het bepalen van de belangrijkheid daarvan en het gebied, waarop men invloed kan uitoefenen, van groot belang.

Verder ontlenen dergelijke plaatsen hun belangrijkheid aan het feit, dat zij vaak belangrijke handelswegen beheersen en daarnaast als plaats voor goederenhandel en uitwisselingen, ja, als een soort vrijmarkt, fungeren.

Dit "rijk" zal alle stammen, die niet tot eigen ras en gemeenschap behoren, beschouwen als afwijkend, ondergeschikt en niet menselijk. Zij denken dus ongeveer zoals ook vele blanken nog denken: vanuit een aangenomen eigen superioriteit.

Wat moet ik verder zeggen? Dat vele van deze mensen kunstenaars waren? Dat waren zij ongetwijfeld, ofschoon zij voornamelijk werkten in hout en hun tekeningen voornamelijk op steen aanbrachten. Daar zij voor dit laatste voornamelijk plantaardige pigmenten gebruikten, zal hiervan wel niets meer zijn overgebleven. Ten hoogste de traditie is bewaard en dan nog maar bij enkele stammen in het heden.

Werken in steen gebeurt eerst later in de ontwikkeling van Mû. Het is echter geen kunstuiting, maar eerder een geloofsuiting: Men geloofde, dat bepaalde zielen, wanneer zij op aarde maar een goede woning konden vinden, op aarde zouden blijven en raad zouden kunnen geven aan degenen, die daaraan behoefte had.

Het geloof zelf lijkt op het vroege shamanisme. Er wordt een bepaalde vorm van magie en voorouder-verering bedreven. Hierdoor komt men er m.i. toe beelden van hout en steen te gaan maken - grote zowel als kleine - waarin zielen zouden kunnen leven.

De tradities treffen wij later aan in Atlantis en ook in b.v. Egypte zien wij iets van dit geloof in meer verfijnde vorm voortbestaan. Een andere ontwikkeling van dit geloof zien wij in delen van Zuid-Amerika en zelfs in Mexico opduiken in het betrekkelijk nabije verleden.

Het rijk Mû geeft vele ontwikkelingen te zien, maar de meest belangrijke daarin is toch wel de jacht, een beperkte vorm van veehouderij - grote plaatsen houden soms kudden wilde prooidieren in de nabijheid en beschermen dezen tegen aanvallers, - terwijl van een werkelijke landbouw niet gesproken kan worden. Wel kende men bepaalde gebieden, waar men begeerde vruchten verzamelde. Dergelijke gebieden werden eveneens rigoreus tegen indringers beschermd. Zij waren vaak het "eigendom" van kleinere stammen of bepaalde families, die hun gevonden voedingsmiddelen in nabijgelegen plaatsen ruilden voor andere zaken.

De wapens van de krijgers bestonden voornamelijk uit hout en steen. Pijl en boog komen nog niet voor, maar wel gebruikte men een soort werpstok, waardoor het mogelijk werd in vuur geharde houten speren over behoorlijke afstanden en redelijk zuiver te slingeren. Dit laatste wapen zult u bij bepaalde afrikaanse stammen zelfs nu nog aantreffen.

Wagens kende men niet. Men maakte wel gebruik van vlotten voor transport, voornamelijk de handeldrijvende stammen. De gehele scheepvaart voornamelijk binnenslands, op rivieren en beekjes, maar ook wel over niet te brede zee-armen, vond plaats met dergelijke vlotten. Schepen kende men niet; de holle stam en de uitlegger komen pas in de Atlantische periode voor, maar worden dan ook wel gebruikt in de resten van het rijk Mû.

Opvallend is, dat bepaalde eilandjes, zowel in zee als midden in rivieren, taboe waren en alleen bestemd waren voor rituele voorouderverering en aanroeping.

x In welke tijd, uitgaande van onze jaarrekening, bestond dit rijk?

- Stel het begin van de ontwikkeling van Mû op rond 200.000 jaar geleden. De stammen van Mû doen denken aan homo Heidelbergensis of Pekingsiensis. Zij hebben o.m. een andere aangezichtshoek dan de nu bekende mensen, terwijl de verhouding van ledematen en tors eveneens afwijkt van de nu bekende verhoudingen tussen de ledematen.

Toch meen ik hen zonder meer als mensen aan te kunnen spreken. Ook voordien zijn er nog wel beschavingen geweest, maar ik betwijfel, of je die geheel als menselijk kunt beschouwen.

Er zijn n.l. reeds mensachtigen - om het voorzichtig uit te drukken - in de tijd van de sauriërs, dus in het tertiair. Maar die zien er heel anders uit, hun afmetingen zijn ook anders. Zij zijn kleiner, pygmeë-achtig en hebben geen zo uitgebreide taal, gebruiken weinig of geen werktuigen. Ik weet niet, of wij hier al dan niet van mensen in de moderne betekenis van het woord kunnen spreken.

Qua soortbepaling alleen is het woord mens mogelijk wel bruikbaar, omdat men de eerste vorm van het paard, die ook in deze periode voorkomt, wel als paard pleegt aan te spreken.

Ook deze vroege paarden waren klein, niet veel groter dan een hondje. Zij waren zelfs nog kleiner dan de kleinste nu bestaande soort paarden, die men naar ik meen in Argentinië kweekt. Je zou er 3 van hier op deze kleine tafel kunnen zetten.

x Hoe was de ligging van Mû? Was het een eilandenreeks of een kontinent? Is het later verdwenen?

- Een groot deel van dit rijk lag op het afrikaanse kontinent, waar ook het ras begint. Er zijn echter ook verschillende eilandenbruggen, die later tot het rijk behoren en door vlotten bereikt konden worden. Dat ging zelfs tot aan de Fidji-eilanden toe, tot welke eilanden in de laatste periode van dit rijk de invloed zich uitstrekt.

Enkele delen van het rijk zijn wel verloren gegaan, maar het merendeel van hun vroegere gebieden behoort nog tot het vaste land, terwijl ook vele eilanden nog bestaan, die eens van het gebied van Mû deel hebben uitgemaakt.

Grote invloed heeft het rijk o.m. gehad in Madagaskar, terwijl ook in het hedendaagse Erytrea aan de kust stammen van Mû hebben geleefd.

Zelfs is er een legende, die stelt, dat een deel van de bewoners van Mû een rol hebben gespeeld in de maleisische archipel en vermoedelijk identiek zijn met de in de hindoemystiek voorkomende Hanuman en zijn apenvolk.

Maar degenen, die dit beweren, zijn vaak nog hatelijk ook, door te beweren, dat de nakomelingen van deze mensen nog leven in noordelijk Japan en wel in het bijzonder voorkomen bij de Ainu's.

Bij dit alles moet u wel bedenken, dat in die dagen de ligging van de kontinenten niet geheel identiek was aan de huidige, terwijl vele eilanden kort bijeen, waarvan er vele zijn verdwenen sindsdien, het mogelijk maakten om door betrekkelijke korte reizen per vlot ook het huidige Oceanië te bereiken.

Om nog enkele voorbeelden te geven van de andere situatie: de Rode Zee bestond in die dagen nog niet, zodat een directe landverbinding bestond tussen oost-Afrika en zuid Azië. De brug Malakka, Sumatra, Java was toen nog een geheel, zodat de weg hierlangs niet door zeestraten werd onderbroken.

In het noorden was de afstand tussen Azië en Amerika veel kleiner dan nu, zodat in de ijstijd van rond 200.000 jaren geleden praktisch een vaste verbinding tussen deze continenten bestond. Veel later was overigens die afstand nog steeds kleiner dan nu, zodat een wintertrek van het ene kontinent naar het andere nog rond 20.000 jaren in korte tijd kon worden volbracht. De afstand bedroeg toen - voor stammen te voet, inclusief rust - 3 dagen gaans. Ik vrees, dat de afstand nu toch wel wat groter is geworden.

x Zijn de bewoners van Mû opgegaan in de bevolking van Atlantis, of hoe is dan gebeurd?

- U zoudt het anders moeten zeggen: Een deel van de mensen van Mû ontwikkelde zich steeds meer tot zeevaarders.

Het waren kustbewoners, die steeds meer op zee werkten met hun vloten en de mogelijkheid zagen zo ook handel te drijven met hun vloten en zo steeds meer thuis waren op zee.

Deze vissers sloten zich aan bij enkele van de handelsdrijvende stammen en onttrokken zich steeds meer aan het gezag en de controle van de grote "steden" en markten.

Het feit, dat deze stammen zich onttrokken aan het gezag van de beheersers van de handelswegen - en vermoedelijk daardoor het inkomen van enkele machtige groepen zeer schaadden - veroorzaakte strijd,

De latere atlantiërs probeerden zich veilig te stellen door zich op eilanden te vestigen in de Atlantische Oceaan. Hierbij trokken zij steeds meer naar het noorden, kwamen terecht in Engeland en Ierland, maar ook b.v. in Zuid Spanje en op de portuge~~se~~ kust.

Zij werden een zelfstandige macht, die zich los wist te maken van de macht van Mû en een eigen beschaving op wist te bouwen.

Door de geheel andere leefwijze van de atlantiërs werden hun lichamelijke behoeften anders. Dit betekende, dat in de loop der tijden hun gestalte sterk ging afwijken van die van hun voorvaderen, terwijl een andere haarkleur ging overheersen enz.

De oorspronkelijke atlanten waren sterk gepigmenteerd, maar in de loop van rond 50.000 jaren ontwikkelden zij zich tot blanken, terwijl zij veelal blond of roodharig waren.

Wel moet U beseffen, dat zij niet bepaald talrijk waren. Zij vormden uiteindelijk de heersende kaste, terwijl de rest van de atlanten bestond uit leden, die waren genomen uit de z.g. slavenvolkeren.

Men importeerde immers op de eilanden en later ook in de versterkte steden - de eerste werkelijke steden op aarde - werkkrachten van elders, vaak als deel van een soort belasting, die men aan koninkrijkes elders oplegde.

De atlantiërs zelf moesten voortdurend klaar zijn om te vechten of zeevaart te bedrijven. Visvangst, landbouw, stedenbouw e.d. werden overgelaten aan de slaven.

x Waar lag het eigenlijke Atlantis? In de Middellandse Zee?

- Neen. Het bestond oorspronkelijk uit een aantal eilanden voor de west-afrikaanse kust. Een van de belangrijkste eilanden lag vreemd genoeg op de plaats, die men nu kan aangeven als 0°0', daar nu op die plaats de meridiaan van Greenwich de evenaar snijdt.

Een zeer grote nederzetting heeft, zelfs nog enige tijd na de ondergang van het atlantische rijk zelf, gelegen nabij het huidige Cadix in Spanje. De zuidelijkste neerzetting aan deze kant van de oceaan lag ongeveer tegenover de huidige monding van de Kongo, maar dan vele mijlen in zee.

x En de Himalaja en de sneeuwman?

- Die hebben eigenlijk niets met Mû of Atlantis te maken en zijn van latere datum - altans de sneeuwman. Overigens zijn er niet bepaald veel Yeti's over, zodat bij het volk bepaalde beren verkeerdelijk ook als verschrikkelijke sneeuwman worden aangesproken.

De huidige Gobi was eens een zeer vruchtbaar gebied. Er leefde een krijgersgemeenschap, die langzaamaan door priesters werd beheerst. Deze laatsten voerden een soort theocratie.

De priesters verzamelden veel kennis en hadden vele mogelijkheden, die andere bewoners van dit gebied onthouden werden. Ik betwijfel persoonlijk, of zij bewust hebben meege- werkt aan het droogvallen van hun land. Zeker is, dat zij, vermoedelijk om de opstandige krijgers en handelaren naar hun hand te zetten, de loop van enkele rivieren aan de bovenloop daarvan hebben verlegd, zodat dezen naar het zuiden gingen stromen. Volgens mij hebben aardbevingen een terugleggen van deze stromen naar hun oorspronkelijke bedding onmogelijk gemaakt.

Zeker is wel, dat het land verviel door gebrek aan water en hongersnood een grote trek veroorzaakte, waarbij de bewoners deels uitweken in de richting van Mongolië en Tibet, deels naar het zuiden trokken.

De meest behoudende stammen trokken zich echter terug in de bergen om te wachten op de terugkeer van het water. Zij geraakten geheel geïsoleerd. Daar zij hun tocht als voorlopig hadden beschouwd, hadden zij weinig of geen belangrijke werktuigen bij zich en kwamen ook niet tot het bouwen van dorpen, maar zochten onderdak in grotten.

Door hun religieuze gebondenheid beschouwden zij alle oplossingen als voorlopig en probeerden van het land te leven. Hun kinderen waren al niet anders meer gewend, maar als gevolg van inteelt en slechte voeding overleefden alleen degenen, die het beste tegen grotere hoogten, schaarse voeding en koude konden.

Op de duur bleken velen verstandelijk niet bepaald normaal te zijn, maar toonden juist dezen een sterkere beharing dan normaal was. Zij zijn de voorvaders van de yeti.

De huidige yeti kan beschouwd worden als een aapachtig wezen met bijna menselijke gelaatstreken, maar een afwijkende schedelvorm, terwijl de gemiddelde grote rond 2 m. bedraagt.

Overigens zijn het geen verschrikkelijke wezens, hebben zij een soort eigen taal, die ongeveer 100 uitdrukkingen bevat, leven zij nog steeds in holen en leven als jagers. Er resten maar enkele van deze yeti's, omdat de menselijke beschaving hen tot vluchten schijnt te nopen.

De atlantiërs zijn inderdaad ook doorgedrongen tot de Karakorums, maar dat gebeurde eerst toen de ingewijden, die Atlantis ontvlucht waren, na een lange, meerdere generaties durende reis in Egypte kwamen en, na lange tijd daar hun leer en werk verkondigd te hebben, verder trokken naar het noorden, omdat zij de slavenvolkeren, die eveneens na de ramp op trek waren, probeerden te vermijden.

Hoe heette Atlantis in de eigen taal?

Er zijn meerdere aanduidingen voor dit rijk geweest, waarbij u zich moet realiseren, dat elk deel van Atlantis een eigen naam had, maar geen werkelijke naam voor het geheel werd gebruikt voor het verbond van de vorsten.

In die dagen treffen wij o.a. voor deze bond de naam Arantin aan. Het latere noordelijke koninkrijk, dat dank zij een gezamenlijke actie van de vorsten ontstond, noemde zich

Aran, later Airin. Ik vermoed, dat dit later tot Eire, Erin en Ierland is verbasterd en dus nu nog voorleeft in deze aanduiding van een nu bestaand, maar innerlijk nogal verdeeld land.

In de tijd van de grote nederzettingen op het vaste land sprak men over het moederland wel als Xochtlant. Ik heb het vermoeden, dat delen van de oorspronkelijke taal en overleveringen van het Centrale deel van het rijk later sterker in Zuid Amerika zijn blijven voortbestaan bij bepaalde stammen dan in Europa het geval is geweest.

Mogelijk zijn godennamen, die in geheel Z. Amerika en zelfs later in Mexico voorkomen, in slechts weinig afwijkende vorm eveneens herinneringen, die in verband staan met Atlantis. Het eiland Xochtlant was bekend om de grote tempel en bepaalde bijzonderheden in de bouw van de stad. In Mexico treffen wij, vele eeuwen later, een stad aan die Xenoctitlan heet, bekend is om zijn tempel en de bijzondere bouw van de stad. Is dit toeval?

In ieder geval ben ik van mening, dat van de gebruiken, denkwijzen, bouwwijzen en mogelijk ook het geloof van Atlantis het meeste bewaard is gebleven in de zuid-amerikaanse stammengemeenschappen, die onder atlantische invloed hebben gestaan.

Veel sneller verval van atlantische gebruiken en waarden constateer ik op het afrikaanse en europese kontinent, mogelijk omdat de trek van atlantiërs en hun slavenvolkeren hier meerdere afwijkende kulturen deden ontstaan.

Ik denk hierbij vooral aan de grote reis en uittocht van de slavenvolkeren tijdens en na de laatste atlantische ramp. Deze mensen hebben zelfs reeds beleg geslagen rond de stad op de plaats van het latere Troje en deze geheel vernietigd door brand.

Deze stammen zijn daarna langs Egypte noordelijk en later weer westelijk getrokken, waarbij zij o.m. slag hebben geleverd met autochtone stammen vlak bij de Dardanellen, in Griekenland invloed hebben gehad en verder trokken naar Dalmatië, van waaruit hun cultuur naar Italië en Spanje doorlekte en zich vermengde met de zuivere atlantische gebruiken, die dankzij de nederzetting in het zuiden van Spanje, daar reeds bestonden.

Anderen trokken verder naar het noorden en kwamen terecht in de Kaukasus, maar breidden hun invloed ook uit langs de Krim tot bijna de gehele Oekraïne.

x Is het waar, dat Egypte en later India door atlanten gekoloniseerd zijn?

- Dat is niet geheel juist. Wanneer wij spreken over India, dan hebben wij gelijk, wanneer wij stellen, dat invloeden van Mû hier lange tijd bewaard bleven en invloed hadden op geloof en gebruiken van de mensen daar.

Ik neem zelfs aan, dat hierdoor in dit deel van de wereld een geestelijk klimaat werd geschapen, dat later voor de ingewijden van Atlantis, die een geborgen plaats zochten om hun geheimen te bewaren, zo attractief werd.

Een deel van de ingewijden, die Atlantis waren ontvlucht, hebben inderdaad Egypte aangedaan en zijn deels later naar India getrokken, waar zij zich uiteindelijk vestigden

in de bergen en voor een deel ook in de dalen van Tibet.

In Egypte heeft echter een tijdlang een inwijdings-school van de Atlanten gezeten - rond 30.000 jaar geleden tot ongeveer 22.000 geleden. Dit lijkt mij van grote invloed op alle verdere ontwikkelingen van dit land, terwijl er later nog een grote leraar van atlantische oorsprong is geweest, die eveneens een grote invloed heeft gehad. Hij is zelfs koning geworden.

x Bedoelt U Menes?

- Neen. Ik bedoel Aesir, die later in de godenleer bekend is geworden als Osiris. Hij was een priester-koning, die als een van de eersten de mensen in het planmatig bedrijven van landbouw onderwezen heeft.

De atlantische invloeden reikten natuurlijk wel verder, maar werden b.v. in Babylon geperverteerd door de wijze, waarop de mensen de leringen hanteerden. De indeling van het pantheon in 7 hoofdgoden b.v. kwam voort uit de 7 planeetwerkingen, die de atlanten als goddelijke en lots-bepalende aspecten van het leven beschouwden.

De atlanten trokken dus verder naar het noorden. Zij vestigden zich eerst in ongeveer het huidige Kashmir, maar langzaam, zover zij niet op gingen in de autochtone bevolking, trokken zij verder en kwamen uiteindelijk terecht in de dalen van de Karakorums, waar zij de z.g. verboden dorpen stichtten, die later ook wel als dorpen van ingewijden werden omschreven.

De legendarische tempel van de Ahnk is een voorbeeld van hetgeen uit de verwording van deze vluchtelingen weer kon ontstaan.

Zoals u ziet, is het een heel ingewikkelde geschiedenis.

x Waar komen eigenlijk de beelden op Paaseiland vandaan?

- Zij zijn het resultaat van een overlevering, die stamt uit Mû, maar werden veel later gemaakt door stammen, die het in Mû bestaande vooroudergeloof hadden overgenomen en geloofden in een beeld, dat door voorouders beziel kan worden en zo een band kan leggen tussen de mensen op aarde en de machtigen in de geestenwereld.

Dit laatste - magische - aspect is in uw dagen bij velen teloor gegaan, ofschoon men dergelijke beelden nog wel maakt - maar meestal kleiner. Maar ik meen, dat de mensen, die nu nog dergelijke beelden snijden uit steen, dit voornamelijk doen, omdat zij het vage gevoel hebben, dat het verdienstelijk is een dergelijk iets te doen.

Maar mogelijk vindt u het leuk om nog iets uit het verleden te horen: Wanneer n.l. voor een overledene een beeld zou worden opgericht en dit was nu niet bepaald een vriend van je geweest, dan probeerde je dit beeld om te gooien. Want men geloofde, dat zo een beeld eenmaal gevallen was, de ziel van de overledene zich daarin niet meer zou kunnen manifesteren, zelfs wanneer het weer opgericht werd. Een beeld, dat ook maar één keer, desnoods bij ongeluk tijdens het oprichten, gevallen was, was volgens het geloof van de mensen daardoor voor de goede geesten onbewoonbaar geworden.

Dit is de reden, dat er op Paaseiland zoveel van die gevallen beelden liggen. Mogelijk vindt u het leuk dit ook te weten.

x Hoe oud zou de oudste berg zijn, die wij nog hier op aarde hebben?

- Nu vraagt u mij wel iets.

x Ik meen, dat er in de tijd van Mû nog geen bergen waren....

- In die tijd waren er al bergen, zeer zeker. Alleen kunnen wij wel konstateren, dat in het gebied, dat tot Mû gerekend kan worden, niet veel bergen voorkwamen.

De eerste bergen, die op aarde ontstonden, deden dit toch zeker 30.000.000 jaren geleden. Het waren vulkanische gebergten, ontstaan door uitvloeien van gloeiende steenmassa, maar bergen waren het.

De grote verschuivingsgebergten liggen in tijd al veel dichter bij. Ongeveer 12.000.000 jaren geleden b.v. zijn er nog al wat ontstaan door een wereldomvattende beving. Rond 1½ miljoen jaren geleden is er ook een sterke pressie geweest in delen van de aardkorst, waardoor gebergten en hoogvlakten zijn ontstaan.

Gebergten als b.v. de Andes zullen in hun kern toch een ouderdom hebben, die meer is dan 1.000.000 jaren en zo oud was Mû ook weer niet - al zegt men wel, dat pa ouder was, wat maar een woordspeling is.

x Heeft men in de tijd van Mû ook Neandertalers gekend?

- Ik zou willen opmerken, dat het merendeel van de stammen uit Mû bestonden uit vroege mensenrassen, die U bij gebrek aan een betere aanduiding waarschijnlijk Neandertalers genoemd zoude hebben. Dat had ik trouwens reeds duidelijk gemaakt.

x Kunt u iets zeggen over de tijd, dat Atlantis bestond en hoe het met de ondergang van dit rijk in zijn werk is gegaan?

- Er zijn verschillende rampen geweest, die een rol speelden. Er zijn echter twee rampen van betekenis voor het rijk als zodanig, n.l. een ramp die rond 80.000 jaren geleden plaats vond en het rijk Atlantis zijn belangrijkheid gaf en een ramp van ongeveer 40.000 jaren geleden, die het grote rijk in vele kleinere rijken uiteen deed vallen, die deels vijandig tegenover elkaar stonden.

Nadien blijft Atlantis als een innerlijk verdeeld rijk bestaan, ofschoon men nog koloniseert en atlanten wegtrekken om eigen rijkjes te stichten - waarbij zij onder ons gezegd en gezwezen soms heel snel verwilderen.

De laatste grote beving, die een einde maakte aan het bondgenootschap van meerdere rijkjes, vond rond 8000 jaar geleden plaats. Daarna is van een werkelijke samenhang tussen de verschillende kleine rijkjes in Atlantis geen sprake meer en zien wij de eenheid en samenhang in het optreden naar buitentoe ook steeds meer verloren gaan, terwijl nog slechts weinig wijzen en priesters binnen het rijk actief blijven.

x De geologische reden is dus, dat er verschillende uitbarstingen zijn geweest?

- Ja. Maar hierbij moet worden opgemerkt, dat de tweede ramp mede door de mensen zelf werd veroorzaakt. Zij haalden een grote dwaasheid uit. Terwijl zij voor een groot deel op vulkanische eilanden leefden, hebben zij de zee toegang verschaft naar de krater van een niet rustende vulkaan.

Zij meenden zo een explosie te kunnen veroorzaken, waarmede zij hun vijanden wel klein zouden kunnen krijgen, zonder te beseffen, dat zij ook hun eigen bestaan in gevaar brachten. Zij dachten dus ongeveer als de moderne mens t.a.v. de atoombom.

Zij beseften niet, dat zij daarmede het evenwicht in een groot deel van de aardkroost verstoorden. De fout is nu nog kenbaar en loopt vanaf de Middellandse Zee in iets zuidwestelijke richting, buigt dan terug tot San Fernando de Cuabneira.

Het resultaat van hun experiment was een enorme zeebeving, waarbij ook kustgebieden getroffen werden, eilanden in zee verzonken en zelf in het caraïbische gebied allerhande veranderingen optraden, waaronder het bijna 100 m. dieper worden van de daar bestaande trog.

x
- Hoe is het mogelijk, dat zij over werktuigen beschikten, waarmede zij die enorme gaten konden graven?

M.i. dank zij het feit, dat zij een eilandbeschaving hadden, zodat zij in veel mindere mate de mogelijkheid hadden zich van eenvoudig te vinden stenen werktuigen te bedienen en ook minder hout ter beschikking hadden dan iemand op het vaste land. In ieder geval gebruikten zij metalen platen. De atlanten kenden b.v. een legering van goud, tin en een ander metaal - ik meen iets als mangaan of nikkel - waardoor zij het z.g. harde goud konden maken. Een geheim, dat verloren is gegaan.

Men gebruikte een soort gouden pikhouwelen o.m. Daarnaast kenden zij bepaalde z.g. magische trucs, die berusten op het gebruik van paranormale krachten. Vooral hadden zij echter veel tijd en veel mankracht. Hierdoor konden zij ongelooft veel tot stand brengen. Verder werden bij dergelijke werkzaamheden vaak met metalenplaat beslagen houten werktuigen gebruikt.

Zeker is, dat de atlanten reeds koper wisten te vinden en te smelten, evenals tin, waarbij zij dus wel heel wat vroeger waren dan de metaalsmelters uit de Sinai, die vaak als de eerste metaalbewerkers worden beschouwd. Wel was deze kunde een zorgvuldig bewaard geheim, dat alleen aan bepaalde families toe behoorde.

In het dagelijkse gebruik zag men echter meer werktuigen van steen en lavaglas, obsidiaan e.d., waarvan men zeer scherpe en bruikbare messen wist te maken. Kortom, er was een mate van techniek in Atlantis, waarover menige oudheidkundige van deze dagen zich ten zeerste zou verbazen.

Maar nogmaals: men zag er niet tegenop om voor een dergelijke karwei 30.000 man gedurende 30 jaren aan het werk te zetten. De kosten van voeding vielen trouwens mee, want wanneer er al iemand stierf, zo kon men een gewone slaaf zonder veel moeite en kosten vervangen.

Indien u dit ongelooflijk schijnt, denk dan maar eens aan de pyramiden, die u met al uw werktuigen nog niet zo snel en gemakkelijk kunt bouwen en die toch duizenden jaren geleden gemaakt werden door een volk, dat uw werktuigen niet kende, maar wel geduld had en mankracht. Maar ik moet nu sluiten.

Goeden avond.

d.d. 28 februari 1975

-0-0-0-0-0-

- 565 -